

Vull ser artista

Me'n vaig recordar quan la professora es va posar davant de la meua taula i, amb aquell somriure encantador, em va preguntar:

- Que vols ser de gran?

Jo tenia sis anys, les meves mans estaven tacades de colors. Vaig agafar el meu dibuix i vaig mirar la professora amb il·lusió:

- Vull ser artista -vaig respondre amb seguretat.

Molts van començar a riure; no ho entenia. Per a mi, això era molt seriós. Jo dibuixava a tot arreu: a les cantonades dels exàmens, a les llibretes, a les taules... Barrejava colors sense por d'equivocar -me.

Per a mi, no havia de ser perfecte.

Ara tinc vuitanta-quatre anys i fa molt que no em dic artista. Ja tinc tres filles a qui he de cuidar i un marit, també.

M'he dedicat sempre a la casa. Quan era petita tenia un llapis; després vaig tenir una escombra.

Abans feia traços amb els pinzells, ara els únics traços que dibuixo són els de les verdures amb la cullera de cuina. A vegades agafo el llapis, però és per anotar la compra de la setmana.

Continuo tenint mans. Continuo tenint llapis. Però ja no tinc allò que feia que tot això importés.

A vegades penso:

On va quedar aquella noia creativa?

On va quedar la seva imaginació?

Per què la societat va destruir aquella noia?

Per què no va poder seguir el seu somni...?

Abans somiava a ser artista. Ara només intento acceptar que ja no sé com tornar -hi...

Però un dia, estava escombrant la sala quan un full acolorid em va cridar l'atenció.

El vaig recollir i va resultar ser un dibuix molt cridaner. Es tracta d'una noia amb vestit rosa asseguda en una cadira dibuixant en una taula.

Hi havia més paper escampat per tot arreu, tants que semblava dibuixar un camí. Un camí de colors i records nostàlgics. Sense pensar-ho, el vaig seguir. Cada full em portava a la infància. Mentre caminava, les llàgrimes sortien i em queien com tinta damunt d'un dibuix. Vaig continuar caminant fins que vaig veure una ombra al fons. Una ombra que es va convertint en una noia.

Aquella noia tenia el mateix vestit rosa del dibuix. Estava asseguda en una cadira dibuixant en una taula.

Aquella noia és la meva néta. Ella dibuixa a tot arreu.

Em vaig netejar les llàgrimes, em vaig posar davant de la taula i amb aquell somriure encantador li vaig preguntar:

- Què vols ser de gran?

Les seves mans estaven tacades de colors. Ella em va mirar amb il·lusió i em va respondre amb seguretat:

- Vull ser artista